

Αίσθησις Ζωής Αθανάτου (7) - Ομιλίες για τον Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιωσήφ Ησυχαστής](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γέρ. Εφραίμ Βατοπαιδινός](#)

[Συνέχεια από \(6\)](#)

Αρχιμ. Εφραίμ, Καθηγουμένου Ι. Μ. Μονής Βατοπαιδίου

Ο μακάριος Γέροντας ασκούσε όμως και τον εξομολογητικό τρόπο προσευχής ως προσωπικής συνομιλίας με τον Χριστό, την Παναγία ή τους Αγίους. Οι προσευχές του αυτές, που μερικές διασώθηκαν γραπτώς, περικλείουν μεγάλο ύψος θεογνωσίας και αυτογνωσίας. Όποιος τις διαβάσει μπορεί να καταλάβει ότι,

εξέρχονται από μία συντετριμμένη καρδιά που φλέγεται από τον θείο πόθο και έρωτα, και εκφράζονται από μία φωτισμένη διάνοια που έχει οικειοποιηθεί διά της αυτομεμψίας την πνευματική γνώση. Ας παραθέσουμε ένα δείγμα τέτοιας προσευχής: «Δέσποτα γλυκύτατε, Κύριε ημών Ιησού Χριστέ, εξαπόστειλον την Αγίαν Σου Χάριν και λύσόν με εκ των δεσμών της αμαρτίας! Φώτισόν μου το σκότος της ψυχής, όπως κατανοήσω το Σον άπειρον έλεος, και αγαπήσω και ευχαριστήσω αξίως Σε τον γλυκύτατόν μου Σωτήρα Θεόν, τον άξιον πάσης αγάπης και ευχαριστίας. Ναι, Αγαθέ ευεργέτα μου και πολυεύσπλαγχνε Κύριε, μη απώσης αφ' ημών το Σόν πλούσιον έλεος, αλλά σπλαγχνίσθητι το Σον πλάσμα. Γιγνώσκω, Κύριε, το βάρος των εμών πλημμελημάτων, αλλ' είδον και το Σον ανείκαστον έλεος! Θεωρώ το σκότος της αναισθήτου μου ψυχής, αλλά πιστεύω με χρηστάς ελπίδας αναμένων τον θείον Σου φωτισμόν και την απαλλαγήν των πονηρών μου κακών και ολεθρίων παθών, τη πρεσβεία της γλυκυτάτης Σου Μητρός, Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας και πάντων των Αγίων. Αμήν».

[\(περισσότερα...\)](#)